

Til minnis um Sverra Dahl

Sandagerði syrgir, Kirkjubæur saknar, Føroyar allar hava mist nógv við Sverra. Árin vóru til, men enn var so nógv at hagreiða, at fáa skil á, av øllum tí, sum fyrsti og mætasti fornfrøðingur okkara hevði fingið fram í dagin. Hann var fastur og sermerktur dráttur í mentanarandliti okkara. Hann var í sannroynd ein mentastovnur, ótømandi við vitan og kunnleika um lands okkara søgu, skrivaða og, ikki síðari, óskrivaða. Hann hevur fingið steinarnar at tala og siga sína hugtakandi søgu um liv og virki forfedra okkara. Men hann var meiri enn so, tí hann var eisini ein livsfús og ylhelt menniskja, vinur vina sína, trúgvur sum trøllið, fugurliatin men aldri falskur, altíð góður í ávikum — tað var ja, áðrenn háltalað var orð. Ja, tú fírnaðist tíðum ikki serti at biðja hann um ein beina, tí tú visti, at hann dugdi ikki at vera sýtin.

Eg minnst við gleði aftur á tær ótaldu ferðir, ið hann hevur rúnabundið gestir við livandi frásøgn um sínum frá dýru søgum okkara í Kirkjubæ, sum hann var kænur í sum eingin annar. Tá ið vit høvdu skeið fyrri útlandskum studentum ella skipaðu fyrri ráðstevnum og fundum við fremmandafólki, var fastur liður á skránni útferð til Kirkjubæur undir leiðsøgu Sverra. Í augustmánaði 1984 høvdu vit á fyrsta sinni norðurlendskt málnvendatting her í Føroyum; nógv stóð á okkum, ið reiknaði fyrri, tí tað leikaði okkara og landsins æru á, at alt fór so væl og sámliga fram, sum eftirrynskandi var. Mær hevði dámað væl at havt Sverra við til Kirkjubæur, men gjørdi av at liva honum á hesum sinni, tí at heilsan hevði ikki verið so góð eina tíð, men tá ið nærkaðist tí, at farið skuldi verða heim til Kirkjubæur — hetta var sunnumorgun, heilmandag, ið tað var at fara í kirkju og síðan til borðhald í roykstovuni, sum landsstýrið hevði boðið til — helt eg, at tað var mest sum ikki fyrri mark, at Sverri ikki var við. Føro so út í Sandagerði at taka hann á bóli. Turið dóttir-in, ið tá var at vera hjá honum, fór inn fyrri seingina hjá honum at siga honum øringi míni. Ja, var hansara fyrsta orð, hann læt eyguni upp, og kvikur var hann at leypa fram á gólv. Ein tíma seinni stóð hann brosand

og væl útborin fyrri bussinum uppi við landsjúkrahúsið. Aldri minnst eg hann tala av meiri andans íblástri enn við borðið í roykstovuni tann dagin, og sum ikki eina ferð kom hann við nýggjum hugmyndum og sjónum, tí hugur hansara fekst altíð við at royna at ráða gátur í frøðigrein síni. Stuttligt var at eggja gestirnar, hvussu hugfangaðir teir vóru av hesum fróða og tølendi orðsins meistara. Eg kendi mær stoltleika í barmi, tí at vit áttu hann.

Hann var gleðimaður mikil, sum fornir tóku til, og manga ríka letuna er at minnst aftur á i góðum lag saman við honum, hin síðsta var ikki so langt síðan.

Listagáður hevði hann fingið frá skapanum, songrødd fagra, og hagar var hann at tekna.

Um Sverra sum visindamann, hann ið stovnaði føroyska fornfrøði, fara aðrir mær kænari at rita og røða, men eg skal tó lova mær at gera vart við, at hann gav frøðigrein síni mál á føroyskum, evnaði henni til beinrakin og bærlig heiti, ið verða standandi eftirmonnum at nýta og rekja. Móðurmálið elskaði hann av heitum huga, og tað hevði hann ikki eftir fremmandum. Fadirs, síns minni goymdi hann og varðaði um við alski og virðing. Seinastu árin savnaði hann til fullfíggaða útgreinda skrá um ritverk hansara; vónandi var tað mesta greitt úr hondum, nú boðini vóru eftir honum. Avrátt var, at Føroya Fróðskaparfelag skuldi geva ritkránni út í røð síni Supplementa.

Fróðskaparfelagið minnst hann í takksemlum ein av stovnarum sínum og nevndarmanum í mong ár og tá samtiðis ein av ritstjórnunum á Fróðskaparritum, har ið úrslit av rannsóknum hansara vórðu birt, so hvørt sum tey lógu fyrri. Felagið var fegið um at kunna víga honum sjeiti ára gomlum stórt og vegligt heiðursrit, ið samtiðis var 28. og 29. bók av Fróðskaparritum, við greinum eftir vinir og samvisindamenn innanlands og uttan.

Vinsælur var hann sum fáur føroyingur víða um í grannalondum. Nevnt kann vera, at hann var kosin felagi í hinum virðiliga Gustav Adolfs akademii í Uppsølu í Svøriki.

Okkum, ið javnan fáast við føroysk staðanavn,

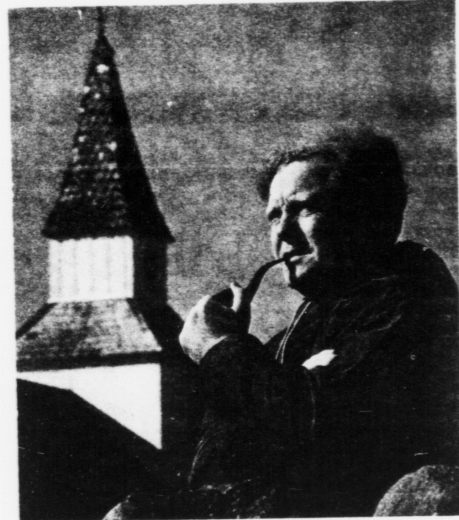
rennur týður til Sverra fyrri tað megnarverk, hann gjørdi stríðsárinum sum skrivari hjá Staðanavnanevnd Føroya lögtings við at fáa staðanavn uppskrivað um alt landið. Ogn er í telnum.

Nú er tómligt í Sandagerði, hesum yndisliga stað, sum hann unti so væl, bæði innan og utan gáttar. Hann gleddist hjartaliga um sandin, ið aftur var komin í vikini, fullgott dømi um, at menniskjan, tá ið væl skal vera, kann beta aftur tað, hon hevur í ansaloysni týnt. Eitt tað seinasta av skrivligum, hann læt av hondum, var væl grundgivin áheltan á býráðið um at elra tí fríða lendi niðan fyrri landssjúkrahúsið og í Sandagerðisbø,

sum hann hevði í festi, fyrri breiðum og háva-miklum akvegi. Gævi, at minni hansara verður tann sómi sýndur, at farið verður eftir bøn hansara, teirri evstu.

Sverri er ikki longur okkara millum. Hann er farin í annað ljós. Men andi hansara dvelur hjá okkum vinum hansara í naigum og dýrmætum minni.

Jóhan Hendrik
W. Poulsen

Umbering

Í samband við at vit seinasta hósdag prentaðu minningar-

orð um Sverra Dahl kom av óvart nakað skeivt fyrri undir uppsetingini. Vit biðja høvundan fyrgjeva

okkum og prenta minningarorðini aftur í heilum líki.
Blaðstjórin

Nýggj, stór spennandi

SWAN-kapping

við kontantum peningi til páskar og hvítusunnu

BLÁUR SWAN vanl.
Fransbreyð og bollar
gerast best við
SWAN EXTRA STRONG

REYÐUR SWAN
Rullikøkur, smákøkur
og sandkøkur
gerast best við
SWAN SPECIAL

Við at innsenda merkini á mjølpakkunum eru tygum við í dráttinum

1. dráttur 14. apríl 1987

1. vinningur	kr. 5.000,00
2. -	kr. 1.000,00
3. -	kr. 1.000,00

2. dráttur 25. mai 1987

1. vinningur	kr. 5.000,00
2. -	kr. 1.000,00
3. -	kr. 1.000,00

Skrivið navn og bústað á merkini og sendið inn til

Fløiri køkur tygum baka til páskar
fløiri svanamerkir
fløiri møguleikar

SWAN
Postmoga 16
110 Tórshavn